

Az Útmutató 2010. decemberi igéje:

„Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa.“ (Mt 3,2)

Szilágyi Domonkos: Az ünnep

„Éjszaka kezdődik az ünnep,
éjszaka, hogy látni lehessen a napkeltét,
hogy látni kelljen az ünnepi nap keletét,
ha a hajnal, az úgynevezett rózsaujjú,
rózsaujjával beint, beinti
kétezer, tízezer, ötvenezer, tudom is én, hány
év álmait; az lesz a napkelte! menetrend-
szerűen fölébred az emberiség,
menetrend szerint ásít, krákog, vécére megy,
köpköd, szoktatja magát az időhöz,
egyszóval ébred az emberiség,
főfájósan az ünnep előtti, sokezeréves
hajszától, főfájósan az ünnep
ígéreteitől, főfájósan a részeg
háborúktól, a ráktól, a luesztól,
ábécétől és tébécétől, egyszóval minden
találmánytól, melyet az emberiség szerzett
mint emberiséghez méltatlant,
éjszaka kezdődik, mondom, csak azért,
hogy értelme legyen az igének:
legyen világosság,
éjszaka kezdődik, hogy véget érjen az éjszaka,
legyen világosság valóban,
mert szeretjük a világosságot, ha van,
szeretjük látni, szeretünk látni,
egy szóval: szeretünk.
Így kezdődik az ünnep,
a mindig-eljövő, a sose-lesz.
Járni fognak az éjjeli buszok,
járni fognak: irány a hajnal,
mely rózsaujjal hajnali
buszokká inti be őket;
menetrend-szerűen
kimaradnak a világháborúk,
menetrend-szerűen kitaláljuk,
mit kezdünk magunkkal,
mívesnapi ünnepünkkel, földúlt
múltunkkal; jövőnkkel, hogy föl ne düljünk,
mint tettük, barbárok – adjátok, egek,
hogy tudjuk még a módját: ünnepleni!

Ó, fölvirrad az ünnep,
fölvirrad, s nem tudunk
mit kezdeni vele:
fölvirrad s le nem áldozik
- mit tegyünk, halálhoz-szokottak? -,
fölvirrad, s vágyaink
elsorvadnak – mik vagyunk nélkülük?
agytekervényeinkre rátapos
a múlás, hiába akarnánk
múlhatatlanul ünnepleni –
nincs múlhatatlanság,
nincs más, csak kutyaszorító,
fából vaskarika:
az ünnep, amely *egyszer* lesz még a világon,
s amely után
ünnep-várás lesz még, ezerszer, milliószor,
ünnepi délutánunkba
beleszól a fáradtság; megkopik
az ünnepi *szeretünk*, - játszadozunk
(hány ezer éve?) az ünnep
fogalmával, a meglegedés
szentségével, a lustító
harmóniával; hát mit fogunk
megtudni magunkról, amíg nem tudunk,
nem tudunk, nem tudunk ünnepleni?!”

GYÜLEKEZETI ALKALMAK ÉS HÍREK

Istentiszteletek

- **Bécs, Auferstehungskirche 1070 Lindengasse 44/a. kápolna**

2011. január 09.	11.00 óra	Istentisztelet
2011. február 06.	11.00 óra	Istentisztelet
2011. március 06.	11.00 óra	Istentisztelet úrvacsoraosztással
2011. április 03.	11.00 óra	Böjti istentisztelet

- **Graz, Heilandskirche (8010 Graz, Kaiser Josef-Platz 9.)**

2010. február 06.	16.00 óra	Istentisztelet
2011. március 06.	16.00 óra	Istentisztelet úrvacsoraosztással
2011. április 03.	16.00 óra	Böjti istentisztelet

A lelkészi hivatal telefonszáma (csak mobiltelefonon elérhető): ☎ +43/650 58 777 12

E-mail címünk: ✉ evang-ungarisch@aon.at, Home page: www.evangel-ungarisch.at

Ökumenikus istentiszteletek

- **Bécs, Deutschordenskirche, 1010 Singerstraße 7 – 2011. január 23. (vasárnap) 16.00 óra**

Hagyományos ökumenikus imaheti istentiszteletünknek 2011-ben a Bécsi Magyar Katolikus Egyházközség a házigazdája. Az igehirdetés szolgálatát *Dr. Fabiny Tamás, a Magyarországi Evangélikus Egyház Északi Egyházkerületének püspöke* végzi. Az istentiszteletet szeretetvendégség követi. Szeretettel hívjuk minden Jézus Krisztusban hívő keresztyény testvérünket!

- **Graz, Heilandskirche, 8010 Kaiser-Josef Platz 9 - 2011. január 30. (vasárnap) 16.00 óra**

Tavaly a Kalvarienbergi templomban a katolikus gyülekezet volt a házigazda, 2011-ben a grazi evangélikus Heilandskirchében tartjuk ökumenikus istentiszteletünket. *Mag. Molnár Ottó prelátus*, katolikus plébános prédikál. Az alkalmat beszélgetés és agapé követi, ehhez süteménnyel való hozzájárulását köszönettel fogadjuk.

Bemutatjuk konfirmandusunkat, Farkas Andreát

Farkas Andreának hívnak, 1997-ben születtem Ottawában, Kanadában. Öt éves korom óta élek Bécsben szüleimmel és testvéremmel, Péterrel együtt. A családban magyarul beszélünk, az angolt Kanadából hoztam magammal, itt Ausztriában pedig a németet tanultam meg. A bécsi Theodor Kramer utcai iskola angol-német tannyelvű 4. osztályába járok. Szabadidőmben szívesen rajzolok, lovagolok, olvasok vagy zongorázok. Igazából otthon érzem magamat Kanadában is, Bécsben is és nagymamámnál Erdélyben, Hosszúfaluban.

Ádventi gyülekezeti délután

Testvéries, családias alkalmon vehettünk részt mindnyájan. Köszönjük mindazoknak, akik a szervezésben, előkészítésben és lebonyolításban közreműködtek!

Ádventi gyülekezeti találkozó

December 5.-én az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet ádventi istentiszteletet, majd közös ebédet tartott a lindengassei evangélikus templom kápolnájában illetve gyülekezeti termében. Alighogy az óra elültötte a 11-et, a hívek elfoglalták helyüket. *Sárközi Erika* és *Juhász Réka* zongora és fuvola játéka nyitotta meg az istentiszteletet. *Dr. Solymár Mónika* lelkész felkérte *Farkas Péter*, 9 éves kislányt, hogy gyűjtsa meg az ádventi koszorún az első két gyertyát. Ezalatt egyre többen érkeztek a kis kápolnába és újabb székeket kellett kitenni, hogy mindenki le tudjon ülni. A prédikáció alatt *Juhász Réka* a gyülekezeti teremben foglalkozást tartott a legkisebbek számára. Lelkészsünk örömmel hirdette, hogy jövőre is lesz konfirmandusunk, *Farkas Andrea* személyében. Az istentisztelethez úrvacsoraosztás is kapcsolódott.

A gyülekezeti teremben folytatódott a program második része. Szorgos háziasszonyaink és -uraink gondoskodtak a lelki táplálék után a testről. Gulyásleves, töltött káposzta, és megannyi finom házi süti várt az éhes hívekre. Mindenki segédkezett, ki az

asztalokat terítette, ki a kenyeret vágta, a tejfölt keverte, vagy éppen kávéot osztott. Hamarosan minden készen állt. Vendégünk, *Hans Jürgen Deml* esperes, a lindengassei osztrák evangélikus gyülekezet új lelkésze is megérkezett, akit pár szóban *Dr. Solymár Mónika* mutatott be az egybegyűlteknek, majd a lelkész beszélt magáról, eddigi pályafutásáról és kifejezte szimpátiáját a magyar gyülekezet iránt.

A lelkész úr kedves szavai után előbb a gulyásleves, majd a töltött káposzta került terítékre. Micsoda csend lett... Úgy tűnik Isten báránykái igencsak megéheztek. A sütemény mellett már élénken folyt tovább a beszélgetés. A terem felmelegedett, ami csak részben köszönhető a felcsavart radiátoroknak, legalább annyira fűtötte az egymás iránti szeretet és odafigyelés. Végül apránként, de mindenki hazament. Az ádvent, a várakozás időszaka töltsse el szeretettel szíveinket és így készüljünk a karácsonyra!

Andorka Hanna

Grazi életképek I.

Kiss Viktor és családja ismerősök ajánlása által került kapcsolatba gyülekezetünkkel, és két éve rendszeresen részt vesznek istentiszteleteinken. A felnőtt konfirmációra való felkészítést követően 2010. november 07.-én gyülekezeti istentisztelet keretében volt Viktor konfirmációja. A Máté evangéliuma alapján megszólaló konfirmációi ige hitvallástételre buzdított. *Jézus Krisztus mondja: „Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt.” (Mt 10,32)*

Újságunkban most Kiss Viktort, feleségét Fessel Brigittát és gyermekeiket mutatjuk be.

Mióta éltek Grázban, és hogyan kerültetek ide?

Brigi: A Viktor megelégtelve a magyarországi szélmalomharcot (iskolák, vállalkozás, intézmények, hivatalok) előállt az ötlettel: menjünk!!!!!! Ekkor 2007 novemberét írtuk. Sok veszekedés, egyezkedés, baráti, családi beszélgetés szülte meg az elhatározást, majd hamarosan (2008. február-március iskolakeresés Grázban) a tettek következtek.

Mi okozott nehézséget a beilleszkedéssel kapcsolatban?

Viktor: Nekem csak a nyelvismeret hiánya...

Brigi: Nekem minden. Aggódtam a férjemért, a gyerekekért, magamért. Az, hogy németül nem beszéltem (és most is csak kicsit) csak fokozta a hatást.

Miért éppen Grazba érkeztetek? Az itt eltelt két év alatt milyen élményeitek vannak e várossal kapcsolatban?

Brigi: Épp azidőtájt, amikor megfogalmazódott a gondolat, hogy külföldre költözünk, kerültünk kapcsolatba egy alkalmi ismerőssel, aki itt élt Grazban. Ő beszélt nekünk erről a városról, és elmondása alapján egy pozitív kép alakult ki bennünk. Ez a pozitív hangulat és érzés azóta csak megerősödött bennünk. Graz Budapesthez képest egy kisváros, ahol sokkal könnyebb integrálódni, ugyanakkor megvannak azok az adottságai is, amelyek a nagyvárosok jellemzői.

Voltak, vannak pozitív, erőt adó élményeitek, tapasztalataitok?

Brigi: Az első évünket keresgéléssel töltöttük. A nagyszülők anyagi támogatásával próbáltuk megtalálni a helyünket, kerestük az érvényesülési lehetőségeket. Nem sok sikerrel. Az emberekkel több szerencsénk volt. A nyelviskolában sok-jó ismerősre tettünk szert. Rajtuk keresztül még több itt tanuló és már tartósan itt élő zenész és énekes. A magyar közösségen keresztül további új arcok. Egy kedves osztrák férfi pedig az első évünkben fogta a kezünket. Minden ügyes-bajos dolgunkban segített. Hivatalok, vállalkozásindítás, könyvelői kapcsolat, bank. Szóval mindenben segített.

Hogyan kerültetek kapcsolatba a gyülekezettel?

Viktor: Brigi gimnáziumi osztálytársa (Andorka Rudi) nekünk a „bécsi kapcsolat”. Az ő ajánlására hamar ráleltünk e közösségre, amely családias hangulatával az első megjelenésünkön befogadott és istápolta minket... Külön köszönet Solymár Mónika lelkésznőnek a közvetlen, nyitott fogadtatásért és persze a folyamatos támogatásáért.

Gyermekeitek, Barnabás, Benedek és Boldizsár is rendszeresen részt vesznek istentiszteleteinken, felolvasnak, egyéb módon aktív közreműködők. Hogyan élik meg ők ezt az új élethelyzetet?

Brigi: Az ötlet megszületésétől az indulásig a nagyszülők és a közelebbi ismerősök támogatásával teltek a hetek, hónapok. A gyerekek végig tudtak mindenről. Azt gondolom, elfogadták a döntésünket, és izgalommal készültek a változásra. Az ikrek, azaz Benedek és Boldizsár egyébként is közösséget váltott volna otthon. Iskolába készültek. Barnabásnak már barátai voltak Magyarországon, de szomorkodva az otthonhagyottak miatt, izgatottan várta a fejleményeket. Az első év számunkra elképzelhetetlen, hogy hogyan telt. Képzeljük el az első napokat, amikor semmit nem értenek abból, ami körülöttük történik és elhangzik.

Szeptemberben kezdték a harmadik évüket, és nagyon szeretik az iskolát. Barnabás szárnyakat kapott a gimnáziumban. Boldizsár szomorkodik, ha hosszabb szünet következik. Benedek élvezzi az itteni oktatási rendszer előnyeit. Az otthoni porosz módszer megtörte volna a lelkét. A tanárokkal közösen igyekszünk a legtöbb segítséget megadni neki. Egy hiperaktív legénynek itt jobb dolga van.

Viktor, minek következtében döntöttél úgy, hogy felnőtként konfirmálsz?

Viktor: Az életmódváltás,... és ennek a közösségnek megismerése volt talán a végső ok... Ha hosszabban mesélném, akkor az egy érzés, (HIT) ami mindig is bennem volt és végig kíséri az életemet! Mindig is azt gondoltam, hogy egy nagyon szerencsés fickó vagyok, akit a Jóisten a tenyerén hordoz... Egészséges vagyok, van egy szép és okos Feleségem, a Társam. Egy nagyszerű családi közösségünk, a gyerekek által. Az már csak hab a tortán, hogy mindig minden pillanatában az életünknek éreztem, hogy nem vagyok magamra hagyva és valami, VALAKI, irányítja az életemet, és nem hagy engem elveszni. Természetesen nem volt egyszerű az első pár hónap, az első év.

De mára - azt hiszem - azt az utat járom, ami megelégit. Szeretettel és kedvvel végzem, és remélem, a munkámból adódóan az emberek, a Vevőim megelégedésére művelem. Kereskedő vagyok, voltam és leszek is, minden szépségével és buktatóival. (Bár az akadályok engem inspirálnak, és megoldásra sarkallnak.)

Mit jelent számodra a konfirmáció?

Viktor: Azt, hogy egy általam szeretett, elfogadott csoport befogadott, támogatást nyújtott és ez később is így maradhat. Azt, hogy értelmet nyert a bennem eddig összekuszálódott HIT!!!

„Éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok...” (Mt 25,31-45) A Diakónia bemutatása

Nemrégiben Wachau kicsiny falvain keresztül autózva láttam nagyméretű plakátjukat, de azt hiszem, Ausztria bármely területén ismerik és elismerik munkájukat. Az Ausztriai Evangélikus Egyház szociális szervezetét, a Diakóniát mutatjuk be ezen számunkban, Mag. Michael Chalupka evangélikus lelkész, a Diakónia vezetője segítségével.

Az ógörög diakónia szó jelentése szolgálat, szolgálás. Az Újszövetség több értelemben is használja e kifejezést, egyrészt általános értelemben az asztali, konyhai, ház körüli teendők elvégzésére, a gyülekezeti szolgálatok megjelölésére, beleértve az igehirdetést is, ill. a felebarát szenvedését, szükségét enyhítő szeretet megnyilvánulásaként. Jézus maga használja e szót szeretetből életének sokakért való odaáldozására is.

A Diakónia Ausztriában 35 segélyszervezetet foglal magába, összesen 200 intézményt tart fenn, kb. 6.000 munkatársat foglalkoztat (www.diakonie.at). Az ország egész területén jelen van, de kiemelkedően meghatározó azon régiókban, ahol az evangélikus gyülekezetek is nagyobb számban vannak, így Bécsben, Karintiában, Felső-Ausztriában és Burgenlandban.

Ön evangélikus lelkész. Ismertetné röviden életútját, amelyet a Diakóniához kerüléséig megtett?

Azt, hogy mit jelent evangélikusnak lenni, azt először Juliane nagynéném-től Bácspalánkán (Backa Palanka) tanultam meg, aki az ottani kisebbségi Szlovák Evangélikus Egyházban az oltár virágokkal való feldíszítését végezte. Ezen túl pedig az evangélikus ifjúsági mozgalom volt rám nagy hatással. Bécsben és Zürichben végeztem a teológiát, tanulmányaim folyamán az evangélium szociális dimenziója mindig is meghatározó volt számomra. Az egyetem befejezését követően utam Olaszországba, a valdens egyház egyik továbbképző centrumába vezetett (Centro Ecumenico d'Agape). Itt kitekintést kaphattam az Ausztrián túli helyzetre, és az egyház és diakónia szoros kapcsolatának egy modelljét is megismerhettem. Ezt követően az Alsó-Ausztriai Mistelbach lelkésze voltam és az egyház iskolai hivatalának vezetője Steiermarkban. 1994-ben választottak a Diakónia vezetőjévé.

A Diakónia sokrétű és szerteágazó ön- és feladat-meghatározásai közül melyeket tartja kiemelkedően fontosnak?

A Diakónia célját és feladatait az Ausztriai Evangélikus Egyház 1997-es egyetemes zsinata határozta meg Linzben. Három gondolatot külön is kiemelnék e dokumentumból. A diakóniai szolgálat az Úr asztalától indul, és oda vezet vissza. A diakónia a testvériség megélése. Nem csupán az emberekért dolgozunk, hanem velük együtt, közösen, azonos szinten. Legvégül pedig a diakónia segítségnyújtás tiltakozás közepette. Segítséget nyújt ott, ahol ez

szükséges, ugyanakkor rámutat azokra a körülményekre és összefüggésekre is, amelyek a szükséglet létrehozását, és ezek megváltoztatásán munkálkodik.

Ön egy speciális rálátással rendelkezik. Mit gondol, segítőkészek manapság az emberek? Észreveszik a szükséglet szenvedőben a felebarátot?

Az emberek ma sem kevésbé szolidárisak mint korábban voltak. A világunk lett sokkal komplexebb. A diakóniának és az egyháznak is feladata az érzékelésünket fejlesztése, hogy láthatóvá váljanak a szükségben levő emberek, akik különféle szegénységüket szégyellve takargatják. A bennünk lévő szolidaritásnak esélyt kell adni a kibontakozásra.

Minden szervezetnek vannak erősségei és gyengéi. Hogyan látja, mely területek a Diakónia erősségei, és hol lehetne a munkát jobbitani?

Erőssége a Diakóniának a minden emberben meglévő emberi méltóság - amelyet Isten ajándékozott -, és fejlődési lehetőség - amely mindenkiben benne van -, elismerése és felismertetése. Ezért sikeres a Diakónia a pedagógia, támogatás és kísérés minden területén, legyen az a szellemileg fogyatékos emberekkel vagy épp az idősokkal való foglalkozás helyzete. A szegénység ellen harcban azonban nagyobb elkötelezettségre volna szükségünk, ezen a területen van még mit tanulnunk.

Az Ausztriai Evangélikus Egyház szociális szervezete a Diakónia. Hogyan tudja megélni és közvetíteni egy társadalmilag elismert és népszerű segélyszervezet azt, hogy keresztény gyökerekkel rendelkezik?

A Diakónia az evangélium prédikálását napi 24 órában, évi 365 napon keresztül végzi. Az igehirdetés nem csak szavakon keresztül történik, hanem tetteken keresztül is, szívvvel, szájjal és kezekkel mint ahogy egyik szép énekünkben, a „Nun danket alle Gott” kezdetűben énekeljük. A diakóniai és missziói szolgálata az egyháznak egymástól el nem választható. A Diakónia azt az alapot, amely őt hordozza, minden egyes konkrét cselekvésében közvetíti. Legyenek ezek a betegágyak melletti konkrét feladatok vagy épp egy sajtókonferencia az Ausztriai Köztársaság költségvetéséről. Szavaink és tetteink az evangéliumnak elkötelezettek és az evangélium alapján kell őket megmérteni is.

A médiákban a Diakónia gyakran a katolikus egyház szociális szervezetével, a Caritással együtt jelenik meg. Vannak közös projektjeik? Milyen a két szervezet kapcsolata, és hogyan segítik egymás munkáját?

A katolikus Caritasnak és az evangélikus Diakóniának ugyanaz az Úr a megbízója. Egymásnak testvére a két szervezet, így közel állnak egymáshoz, de a testvéreknek sem mindig könnyű egymással. Közös projektjeink leginkább ott vannak, ahol keresztény alapértékeket veszélyben látunk. Így együtt követeljük a kormánytól például a gyermekek jogának alkotmányban való rögzítését, hogy a társadalomba jól beintegrálódott családokat ne tudják kitoloncolni az országból vagy egymástól szétszakítani. Ugyanígy közös akcióink a „Nachbar in Not” (Szomszéd a bajban) vagy a „Licht ins Dunkel” (Fény a sötétségben). Különösen e két kezdeményezés mutatja, hogy fontos más szervezetekkel pl. a Vöröskereszttel való együttműködés is, ha nagyszabású akciókat veszünk a vállunkra.

© Parlamentsdirektion/Bildagentur Zolles/Mike Ranz
Egy akció a sok közül, amelynek során több segélyszervezettel együtt 2010 novemberében tiltakozó aláírásokat adtak át az osztrák parlament elnökének gyermekek Ausztriából való kiutasítása ellen.

Sok egymástól nagyon különböző kezdeményezés, akció, felhívás vagy állásfoglalás fut a Diakónia égisze alatt. Említene egyet ezek közül, amely különösen is a szívügye?

Idén ősszel a műhelyekben dolgozó szellemi fogyatékosok helyzetét állítottuk a figyelem középpontjába. Ehhez egész Ausztria területén 2.500 nagy plakátot plakátoltunk ki, valamint 15.000 tiltakozó kártyát osztottunk szét, amelyben az emberek a szociális miniszterhez fordulhatnak annak érdekében, hogy végre legyen önálló szociális- és nyugdíjbiztosítása mindazoknak, akik a terápiás műhelyekben dolgoznak. A szociális miniszter akciókra való reagálása mindenestre biztató. Ez a kezdeményezés számomra azért is nagyon fontos, mert igazából ez az ügy kevés embert érint, akik azonban a nekik adatott képességekkel igazán nagyszerű alkotnak, de a közvélemény alig vesz róluk tudomást.

2006-ban harmadszor is megválasztották a Diakónia vezetőjévé. Ez egy gyümölcsöző és sikeres kapcsolatra utal. Mit jelent számára ez a munka? Mi okoz örömet benne?

Már régóta részt vehetek a Diakónia munkájában. A diakóniai munka, amely megszámlálhatatlan helyszínen és állandóan zajlik, a két lábbal a földön járást ajándékozza nekem. Megóv a csupán az elméleti szférákban való elveszettségtől – legyen az akár a teológiai kizárólagosság is. A Diakónia munkatársai minden nap új felismerésekkel és látásmódokkal ajándékoznak meg. Tanulmányaim itt még korántsem fejeztem be. Örömet okoz annak megélése, ha valami sikerül. Leírhatatlan örömben volt részem akkor, amikor Stefan Mann, egy Down-kóros író és színész a Gallneukirchener Diakóniai Intézetből a hírneves „Ohrenschmaus” irodalmi díjat a „Hogyan jöttem a világra” című költeményéért Claudia Schmid oktatási miniszter kezéből átvehette. Mivel gazdagítom én a Diakóniát? Amikor nyilvánosan szólok, igyekszem azt a háttérrel is megvilágosítani és érthetővé tenni, amelyet a Diakónia konkrét és gyakorlatias munkája talán kissé elhomályosít. Remélem, ez többnyire sikerül is.

Karácsony közeleg. Mit kíván magának az ünnepekre?

Egy nyugodt, békés időszakot, katasztrófák nélkül. A cunami és a haiti földrengés is a karácsonyi időszak környékén történt. Mégha a Diakónia katasztrófasegítségé akkoriban gyorsan és professzionálisan segített, és adományozóink mélyen a zsebükbe nyúltak, akkor is a leghőbb vágyam egy katasztrófa nélküli, békés, nyugodt karácsony.

Dr. Solymár Mónika

A Diakónia munkaterületei

Szerteágazó az a terület, amelyet a Diakónia munkája összefog. Alapfeladat a bármilyen formában hátrányos helyzetben levő emberek megsegítése, ezen emberek jogainak és emberi méltóságuknak védelme és érvényesítése. Ezzel összefüggő munkaterület a társadalomban meglévő különböző formában megjelenő igazságtalanságokra való rámutatás, ezek nyilvános megnevezése és a jobbítás érdekében a kormányzatnál való fellépés. A Diakónia ezen túl segítséget nyújt belföldi és külföldi katasztrófák esetén. A konkrét munkaterületek a következők:

- Fogyatékkal élő emberek megsegítése
Ide nem csupán a fogyatékkal élő emberek gondozása, a teljes élet megélésének és a közösségi életben való részvételének támogatása tartozik, hanem a társadalomban a fogyatékkal élő emberek elfogadtatására és segítésére való törekvések is. Ennek érdekében a Diakóniánál terápiák, tanácsadás, lakóközösségek, óvodák, iskolák, képzési intézetek és műhelyek állnak a fogyatékkal élőknek és családtagjaiknak megsegítésére. Súlypontot jelent a fogyatékkal élőkkel való munkában a házigondozás is, amikor a családdal vagy egyedül élők a saját otthonukban azt a speciális segítséget kapják meg, amire nekik szükségük van, hogy ezzel egy önálló életet legyenek képesek élni.

- Idősek és gondozásra szorulóknak
Idős korban sok ember külső segítségre szorul. Nagy a veszélye az elmagányosodásnak, időskori depressziónak, kirekesztettségnek. Egy a Diakónia által elvégzett felmérés szerint az idős emberek a minőségi gondozás mellett az önrendelkezést, a szociális kapcsolatokat és az élettel teli mindennapokat tartják kiemelkedően fontosnak. A családban való idős gondozás esetében – úgy mint a fogyatékkal élők családtagjainál is – szüksége van a családnak is a támogatására. A házi idősápolás lehetősége mellett idősotthonokat is működtet a Diakónia. Dolgozik az ápolók szakképzésén és az ápolói munka vonzóvá tételén és elismertetésén is.

- Gyermek és fiatalok
A Diakónia óvodákat, iskolákat és napközi otthonokat tart fenn és működtet. Egyes oktatási intézmények speciális helyzetekre szakosodtak, pl. a migrációs háttérrel érkező gyermekek számára óvodák a német nyelvű iskolai képzésre készítik fel. Családsegítő intézetek segítenek olyan problémák megoldásában, amelyekben gyermekek veszélyeztetve vannak. Ide tartozik a családon belüli erőszak és egyéb krízissituációk. Szükség esetén anya- és gyermekotthonokban lakhatási lehetőség is rendelkezésre áll.

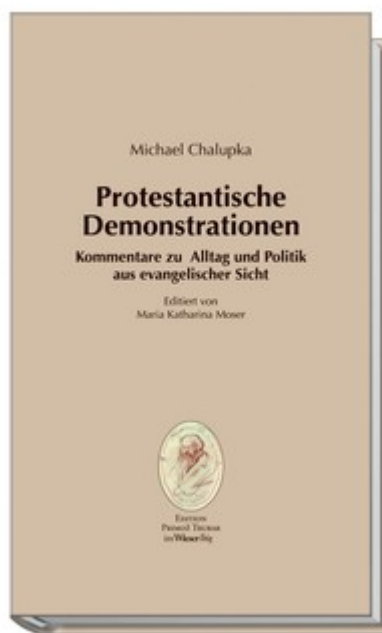
- Menekültek
A menekültek olyan országba érkeznek, amelynek általában sem nyelvét, sem jogrendszerét nem ismerik. Fontos számukra a tanácsadás, lehetőségeiknek és jogaiknak ismertetése, esetleges egészségügyi és egyéb problémáik kezelése. Elismert menekültek esetében az integrációs folyamat megkönnyítése is segítséget kíván.

- Egészségügyi és mentőszolgálat
A Diakónia több kórházat tart fenn az ország egész területén. A Johannita-Segélyszolgálat is a Diakónia keretein belül működik, amely a baleseti mentésben, a beteg emberek szállításában és otthoni ápolásában vállal szerepet, valamint elsősegély tanfolyamokat működtet.

- Szakképzés
A szakképzési területen az egészségügyi és szakápolói valamint a szociális munkási diploma megszerzésére van lehetőség a Diakónia keretein belül.

- Szociális krízisek, szegénység elleni küzdelem
Csaknem 500.000 ember él Ausztriában – a nyugati társadalom egyik gazdag országában – szegénységben. Különösen a gyermeküket egyedül nevelők és a sokgyermekes családok veszélyeztetettek. A munkanélkülieknek és hajléktalanoknak ellátására is vannak projektjeik a Diakóniának.

- Külföldi, fejlődő országokban és katasztrófák esetén való segítségnyújtás.
Háborúk, természeti katasztrófák, az adott terület felemelkedését segítő célzott projektek.

Nemrég jelent meg Mag. Michael Chalupka könyve, amelyben társadalmunk mindennapi eseményeit és jelenségeit kommentálja.

Absender: P.b.b.
Ungarisch-Evangelische Gemeinde
AB in Österreich
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien
Zul.Nr.: GZ 02Z031072 M

Medieninhaber und Herausgeber: Ungarisch-Evangelische Gemeinde A.B. in Österreich, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.
 Lelkészi hivatal telefonszáma: +43/650/58 777 12, Home page: www.evang-ungarisch.at E-mail: evang-ungarisch@aon.at
 Bankverbindung: Bank Austria Creditanstalt, A-1011 Wien, Schottengasse 6.
 BLZ 12000. Konto Nr. 0029-04191/00. IBAN: AT701100000290419100; SWIFT (BIC): BKAUATWW
 Redaktion: Dr. Solymár Mónika, Géza Schubert

Pilinszky János: A várakozás szentsége

Mire is várakozunk advent idején? Jézus születésére, arra, hogy a teremtett világban maga a teremtő Isten is testet öltjön. Arra várakozunk, ami már réges-rég megtörtént.

Ez a magatartás, ez a várakozás nem új. A felületen az ember köznapi életét mindenkor könyörtelenül meghatározza az idő három – múlt, jelen és jövő –, látszatra összebékíthetetlen fázisa. A felületen igen. De nem a mélyben. Ott, a mélyben mindig is tudta az emberiség, hogy tér és idő mechanikus határait képes elmosni a minőség, a jóság, a szépség és az igazság ereje. Elég, ha a nagy drámákra vagy a nagy zeneművekre gondolunk, melyek titokzatos módon attól nagyok, hogy többek közt alkalmat adnak arra is, hogy a jövőre emlékezzünk és a múltra várakozzunk.

A minőség ideje időtlen. Mikor Bach passióját hallgatjuk: honnét szól ez a zene? A múltból? A jelenből? A jövőből? Egy bizonyos: mérhetetlenül több, mint kegyeletes megemlékezés, és sokkalta több, mint reménykedő utópia. Egyszerre szól mindenfelől.

Az adventi várakozás lényege szerint: várakozás arra, Aki van; ahogy a szeretet misztériuma sem egyéb, mint vágyakozás az után, aki van, aki a miénk. Persze, erről a várakozásról és erről a vágyódásról csak dadogva tudunk beszélni. Annál is inkább, mivel Isten valóban megtestesült közöttünk, vállalva a lét minden egyéb súlyát és megosztottságát. És mégis, túl idő és tér vastörvényén, melynek – megszületvén Betlehemben – maga a teremtő Isten is készséggel és véghetetlen önátadással vetette alá magát. Advent idején mi arra várakozunk és az után vágyhatunk: ami megtörtént, és akit kétezer esztendeje jól-rosszul a kezünk között tartunk. Vágyódunk utána és várakozunk rá, azzal, hogy Isten beleszületett az időbe, módunkban áll kiemelkedni az időből.

Az adventi várakozás hasonlít a megemlékezéshez, de valójában mindennél távolabb áll tőle. Valódi várakozás. Pontosabban úgy, ahogy a szeretet mindennél valóságosabban vágyakozik az után, akit magához ölel és örök újszülöttként a karjai között tart.

(Új Ember, 1975. december 14.)

Kedves Olvasóink!

„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakóakra világosság ragyog.” (Ézs 9,1)

A Krisztus érkezésének beteljesült próféciával kívánunk áldott, békés, szeretettel teljes ünnepeket és kegyelemben gazdag, boldog új esztendőt!

Előző lapszámunk egyes újságaihoz nem mellékelünk csekkeket. Így ezt most egyes ausztriai tartományok esetében utólag tesszük meg. Ismételten köszönjük adományait, amellyel működési költségeinket és az újság megjelentetését támogatja. Köszönettel: A gyülekezet presbitériuma

